

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. CPR-25189-6/ČJ-2023-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2023, č. j. 45 A 7/2023-17,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Kladno, ze dne 4. 6. 2023, č. j. KRPS-54089-29/ČJ-2023-010023, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce (dále „stěžovatele“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, kterou Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Současně s podáním kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku podle § 73 zákona s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Návrh odůvodňuje tím, že nepřiznáním odkladného účinku by mu vznikla vážná újma spočívající v nuceném vycestování. Má za to, že závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování nevychází z reálného stavu věci. Výkonem napadeného rozhodnutí by byla porušena zásada *non-refoulement*, dle níž není možné navrácení cizince do země, kde mu hrozí zacházení rozporné s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel již v řízení o udělení mezinárodní ochrany vypovídal, že v Moldavsku působil na pozici řidiče v blízkosti politika X a jeho ochranky a z toho důvodu zná citlivé informace, jež mohou politika či jeho blízké ohrozit. Proto má stěžovatel v případě

navrácení do Moldavska obavy o svou bezpečnost a život. Zároveň je přesvědčen, že moldavské bezpečnostní orgány mu by mu neposkytly účinnou ochranu.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že s ním nesouhlasí. Nepřiznáním odkladného účinku nebude stěžovateli způsobena vážná újma, naopak přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád ČR. Stěžovatelova tvrzení nejsou nijak doložena ani prokázána a opírají se o argumenty, které již byly řešeny správními orgány a soudy v minulosti.

[5] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto primárně stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

[6] Odkladný účinek má charakter výjimky z pravidla a měl by být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Z toho plyne, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba, respektive kasační stížnost, odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65] a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[7] Přístup judikatury ve věcech správního vyhoštění je obecně k přiznávání odkladných účinků relativně vstřícný, protože zde právní důsledky správního rozhodnutí doléhají na stěžovatele zvláště tíživě. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že pokud je přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli při výkonu takového rozhodnutí zřejmá z jeho samotné povahy. Taková újma spočívá jak v zajištění práva na spravedlivý proces, tak práva na respektování soukromého a rodinného života. K existenci takové možné újmy přitom musí zdejší soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku sám netvrdí žádné konkrétní skutkové okolnosti svého případu nebo neoznačí důkazy, jimiž lze prokázat možnost vzniku nenahraditelné újmy vzniklé nepřiznáním odkladného účinku. V usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 8 Azs 147/2019-22, Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že dosavadní judikatura nemůže být chápána jako důvod pro automatické přiznávání odkladného účinku kdykoliv,

pokračování

kdy o něj stěžovatel požádá, aniž by soud ve věci zkoumal naplnění výše uvedených požadavků stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 107 téhož zákona).

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal splnění uvedených podmínek. Stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku nepochybně hrozí újma spočívající ve vycestování, popř. dokonce v nuceném navrácení do země původu. Jeho tvrzení o nebezpečí, které mu v případě návratu do Moldavska hrozí, stěžovatel stručně, avšak dostatečně popsal a nelze je *a priori* bez meritorního posouzení věci vyloučit. Naproti tomu v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nikomu jinému újma nehrozí. Realizace napadeného rozhodnutí se takto pouze odkládá do doby skončení řízení o kasační stížnosti.

[9] Co se týče rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, který tvrdí žalovaný, ten Nejvyšší správní soud neshledal. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se totiž jen dočasně (na dobu do rozhodnutí o kasační stížnosti) odkládá vykonatelnost přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaný přitom ani netvrdil, že by např. stěžovatel představoval bezpečnostní riziko, popř. že by v důsledku odložení realizace napadeného rozhodnutí vznikla veřejnému zájmu nějaká konkrétní újma.

[10] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal naplnění podmínek pro rozhodnutí o odkladném účinku a odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se odkládá vykonatelnost napadeného rozsudku krajského soudu a tedy i rozhodnutí žalovaného, vzhledem k tomu, že podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu